

Sygn. akt VIII Gz 121/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

Sędziowie: SO Wojciech Wołoszyk

SR del. Sylwia Roszak (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2017 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku M. W. nieprowadzącego działalności gospodarczej

o ogłoszenie upadłości

na skutek zażalenia upadłego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt VIII GUp 139/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

Elżbieta Kala Wojciech Wołoszyk Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 11 października 2016r. syndyk masy upadłości wniósł o umorzenie postępowania upadłościowego na podstawie art. 491¹⁰ ustawy Prawo upadłościowe, bowiem z uzyskanych przez syndyka informacji wynika, iż Upadły w okresie od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. prowadził działalność gospodarczą. Ponadto syndyk wskazał, iż na mocy wyroku z dnia 21 sierpnia 2008 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Łodzi M. W. został uznany za winnego zarzucanego mu czynu i skazany, co nie zostało ujawnione na etapie składania wniosku o ogłoszenie upadłości.

Upadły M. W. na posiedzeniu jawnym Sądu w dniu 16 maja 2017 r. ustosunkowując się do wniosku syndyka wskazał, iż nie ujawnił we wniosku o ogłoszenie upadłości informacji o wyrokach karnych, gdyż myślał, że one uległy zatarciu, a sprawy finansowe regulował w miarę możliwości jakie posiadał w tamtym czasie. Wskazał, iż prowadził działalność gospodarczą, a w latach 2000 – 2004 był prezesem różnych spółek. Następnie w latach 2012 – 2014 prowadził działalność gospodarczą, której przedmiotem była organizacja szkoleń i kursów, co nie zostało ujawnione we wniosku o ogłoszenie upadłości. Upadły wskazał również, iż nie wiedział, że powinien złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości jako przedsiębiorca, a przy profesjonalnej pomocy adwokata napisał wniosek o ogłoszenie upadłości konsumenckiej, bowiem uważał, że bez znaczenia było czy upadłość następuje w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą czy też jako osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej.

Sąd Rejonowy ustalił, iż M. W. w latach 90 – tych prowadził działalność gospodarczą. W okresie od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...). Przedmiotem prowadzonej działalności gospodarczej były pozaszkolne formy edukacji sportowej oraz zajęć sportowych i rekreacyjnych.

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy ogłosił upadłość M. W. nieprowadzącego działalności gospodarczej, ustanawiając syndykiem masy upadłości J. C..

W uzasadnieniu powyżej powołanego postanowienia Sąd wskazał, iż dłużnik M. W. we wniosku o ogłoszenie upadłości podał, iż nie prowadzi działalności gospodarczej, nie jest ani nie był współnikiem osobowych spółek kapitałowych ani też członkiem organu spółki handlowej. Dłużnik prowadził działalność gospodarczą w latach 90, lecz zaprzestał jej prowadzenia z powodu choroby (zdiagnozowano u niego zespół (...) czyli uporczywą psychozę urojeniową). Sąd wskazał nadto, iż nie zachodziły negatywne przesłanki określone w art. 491⁴ ust. 2 i 3 p.u., gdyż wobec dłużnika nie prowadzono nigdy postępowania upadłościowego, ani nie miał on obowiązku zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości (jego nieuregulowane zobowiązania powstały w okresie późniejszym) i żadna jego czynność nie została uznana za dokonaną z pokrzywdzeniem wierzycieli. Sąd upadłościowy nie stwierdził aby Dłużnik podał we wniosku dane niezgodne z prawdą lub niepełne i w rezultacie nie zachodzi negatywna przesłanka do ogłoszenia upadłości określona w art. 491⁴ ust. 4 p.u.n.

W dniu 16 września 2016 r. wierzyciel Skarb Państwa – Naczelnik Urzędu Skarbowego Ł. dokonał zgłoszenia wierzytelności w postępowaniu upadłościowym M. W. nieprowadzącego działalności gospodarczej. Wierzytelność podlegająca zgłoszeniu wynikała z tytułu przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z czynu zabronionego zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi IV Wydział Karny z dnia 21 sierpnia 2008 r., sygn. akt IV K 136/08 w wysokości 42.700,00 zł.

W dniu 8 listopada 2016r. tutejszy Sąd wystąpił do Ministerstwa Sprawiedliwości Biura Informacyjnego Krajowego Rejestru Karnego z zapytaniem o udzielenie informacji o osobie Upadłego. Na podstawie udzielonej odpowiedzi uzyskano informacje, iż M. W. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami karnymi:

- z dnia 30.06.2006 r. przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie w sprawie o sygn. akt K1708/06 , o czyn z art. 286 § 3 k.k. i art. 270 § 1 k.k.
- z dnia 21.08.2008 r. przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. akt IV K 136/08, o czyn z art.278 § 1 k.k.; 278 § 3 k.k.; 271 § 3; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k.,
- z dnia 12.01.2010 r. przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie o sygn. akt XI K 104/09, o czyn z art. 286 § 1 k.k.,
- z dnia 13.09.2010 r. przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie o sygn. akt IV KS 4/10, o czyn z art. 62 § 2 k.k.s.
- z dnia 28.10.2011 r. przez Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim w sprawie o sygn. akt II K 196/11, o czyn z art. 286 § 1 k.k.

W czasie prowadzonej działalności gospodarczej w latach 2012 – 2014r. upadły M. W. posiadał niewykonywane zobowiązania. M. W. w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości.

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach pomocniczych, których autentyczność i prawdziwość nie budziła zastrzeżeń jak również na podstawie powołanych powyżej prawomocnych wyroków sądów karnych.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż zgodnie z art. 491¹⁰ ust. 3 p.u.n. sąd umarza postępowanie upadłościowe w przypadku, gdy podstawa do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości ujawni się po ogłoszeniu upadłości. Z kolei przepis art. 491⁴ ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze w brzmieniu sprzed dnia 1 stycznia 2016 r. (Dz. U. z 2015 r. , poz. 233 ze zm. – dalej p.u.) stanowi, iż sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli dłużnik doprowadził

do swojej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Ponadto na podstawie art. 491⁴ ust. 2 pkt 3 p.u.n. Sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli w okresie dziesięciu lat przed dniem zgłoszenia wniosku dłużnik, mając taki obowiązek, wbrew przepisom ustawy nie zgłosił w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości. Natomiast z treści art. 491⁴ ust. 4 p.u.n. wynika, iż Sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli dane podane przez dłużnika we wniosku są niezgodne z prawdą lub niepełne, chyba że niezgodność lub niepełność nie są istotne lub przeprowadzenie postępowania jest uzasadnione względami słuszności lub względami humanitarnymi.

Sąd Rejonowy wskazał, iż podstawowa negatywna przesłanka ogłoszenia upadłości konsumenta została zawarta w art. 491⁴ ust. 1 p.u., zgodnie z którą Sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli dłużnik doprowadził do swojej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Rażące niedbalstwo zaś to niedołożenie należytej staranności wymaganej w danych okolicznościach. Umyślność musi zakładać, że dana osoba ma świadomość, iż swoim działaniem doprowadzi do niewypłacalności lub istotnie zwiększy jej stopień. Ustawodawca nie zdefiniował wprawdzie pojęcia rażącego niedbalstwa, jednakże Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 marca 2004 r. sygn. akt IV CK 151/03, LEX 151642 wskazał, iż: „Przypisanie określonej osobie niedbalstwa uznaje się za uzasadnione wtedy, gdy osoba ta zachowała się w określonym miejscu i czasie w sposób odbiegający od właściwego dla niej miernika należytej staranności. Przez rażące niedbalstwo rozumie się natomiast niezachowanie minimalnych zasad prawidłowego zachowania się w danej sytuacji. O przypisaniu pewnej osobie winy w tej postaci decyduje więc zachowanie się przez nią w określonej sytuacji w sposób odbiegający od miernika staranności minimalnej”. Rażące niedbalstwo jest kwalifikowaną postacią winy nieumyślnej. Jest to takie zachowanie, które graniczy z umyślnością. Do przykładów rażącego niedbalstwa należy zaliczyć wszelkie działania związane z dokonaniem przestępstw i wykroczeń umyślnych, których konsekwencją jest niewypłacalność lub istotny wzrost stopnia niewypłacalności, z dokonaniem przestępstw i wykroczeń, które zawierają w sobie element umyślny i które często wiążą się ze skutkami nieobjętymi zamiarem, lecz będącymi nieumyślnymi konsekwencjami takich zachowań. Do przykładów niedbalstwa należy co do zasady zaliczyć brak zachowania podstawowych zasad ostrożności w strzeżeniu własnego lub powierzonego mienia.

Zdaniem Sądu I instancji niewątpliwie dłużnik M. W. dopuścił się przestępstw umyślnych w celu uzyskania korzyści majątkowych, za co został prawomocnie skazany. Zachowanie to należy zakwalifikować jako działanie umyślne, które doprowadziło do zwiększenia zobowiązań i powstania stanu niewypłacalności dłużnika. Dłużnik skazany został za przestępstwa umyślne i jego sytuacja nie może być oceniana jako niezawiniona.

Zgodnie z art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym, dlatego z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał, iż dłużnik M. W. doprowadził umyślnie do swojej niewypłacalności, gdyż znaczna część obecnych jego zobowiązań wynika z popełnionych przestępstw umyślnych za co dłużnik został prawomocnie skazany.

Ponadto wskazać należy, iż istota postępowania upadłościowego osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej sprowadza się do oddłużenia dłużnika przy istnieniu stanu jego niewypłacalności. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której dłużnik znajduje się w stanie niewypłacalności, jednakże trudno uznać jakoby do powstania znacznej części zobowiązań doszło w sposób niezawiniony przez dłużnika, bowiem M. W. został prawomocnie skazany za czyny karalne skierowane przeciwko mieniu i dokonane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego z karty karnej i akt karnych oraz pozostałych przywołanych w ustaleniach faktycznych dowodów doszedł do wniosku, że zrealizowała się przesłanka umorzenia określona w 491¹⁰ ust. 3 p.u.n., gdyż po ogłoszeniu upadłości okazały się przyczyny oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Jak wynika z karty karnej dotyczącej Upadłego był on prawomocnie skazany za przestępstwa z art. 286 § 3 k.k. i art. 270 § 1 k.k.; z art. 278 § 1 k.k.; 278 § 3 k.k.; 271 § 3; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k.; z art. 62 § 2 k.k.s., które stanowią przestępstwa umyślne przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, a dane te nie zostały przez Dłużnika ujawnione we wniosku o ogłoszenie upadłości. Ze wskazanego powyżej dokumentu

wynika, iż orzeczone wobec M. W. prawomocne wyroki karne dalej istnieją w karcie karnej, a orzeczone kary nie uległy zatarciu. W wyniku orzeczonych kar grzywnien i obowiązku naprawienia szkody Upadły nie spłacał pozostałych wymagalnych wierzytelności działając tym na szkodę wierzycieli i pogłębiając stan swojej niewypłacalności. Ponadto Upadły zataił fakt, że w latach 2012 - 2014 prowadził działalność gospodarczą, a o tym fakcie dowiedział się Sąd w toku postępowania od Naczelnika Urzędu Skarbowego. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż w latach 2012 – 2014 istniały niespłacone zobowiązania, które stanowiły podstawę do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości jako przedsiębiorcy, a dłużnik nie wykonał spoczywającego na nim w tym zakresie obowiązku. Kolejną przesłanką przemawiającą za umorzeniem postępowania jest fakt, iż w wielu sprawach karnych Upadły został skazany za przestępstwa umyślne i konieczność zapłaty tych kar spowodowała, że zaprzestał płacenia innych zobowiązań. Zapłata kar w postaci grzywnien i obowiązków naprawienia szkody była czynnością dokonaną przez M. W. ze szkodą dla pozostałych wierzycieli.

Odnosząc się natomiast do okoliczności, które mogłyby uzasadnić kontynuowanie postępowania upadłościowego ze względu na zasady słuszności czy humanitaryzmu należy wyjaśnić, iż klauzula „względów słuszności” oraz „względów humanitarnych” jako podstawa ogłoszenia upadłości konsumenckiej stanowią kategorię materialno – prawą odwołującą się do podstawowych i pierwotnych wartości moralnych. Względy słuszności odsyłają do reguł znajdujących się poza systemem prawa stanowionego, a więc do reguł ze strefy moralności (etyki) i dobrych obyczajów, które według jednej z definicji obejmują „wskazówki postępowania istniejące obiektywnie w poczuciu etycznym społeczeństwa”. Ze względu jednak na nieskodyfikowanie tych reguł a także ze względu na zmieniający się ciągle kanon wartości etycznych uznawanych przez określone grupy społeczne, klauzulę „słuszności” należy stosować bardzo ostrożnie, tylko w przypadkach, gdy prawo cywilne realizuje tzw. rozdzielczą funkcję sprawiedliwości, tj. gdy dokonuje przydziału praw i obowiązków według pewnych kryteriów np. kwalifikacji osobistych, potrzeb, zasług, wysokości dochodów. Należy również podkreślić, iż pojęcie względów słuszności obejmuje z definicji słownikowej – pojęcie względów humanitarnych, pojęcia te zatem nie mogą być traktowane jako dwa odrębne człony alternatywy (por. komentarz do art. 491⁴ p.u. w Prawo upadłościowe Prawo restrukturyzacyjne, Komentarz, Wydawnictwo C.H.BECK, S. Gurgul).

W ocenie Sądu Rejonowego brak jest w niniejszej sprawie możliwości zastosowania objaśnionych wyżej zasad humanitaryzmu oraz zasad słuszności, gdyż dłużnik działając przez kilka lat popełniał te same czyny karalne i miał pełną świadomość znaczenia swoich czynów. Wręcz sprzeczne z zasadami współżycia społecznego byłoby orzeczenie wobec takich osób upadłości konsumenckiej, której zasadniczym celem jest oddłużenie tej osoby. Instytucja upadłości konsumenckiej według zamierzeń ustawodawcy jest procedurą oddłużeniową, mającą pomóc dłużnikowi, który swej niewypłacalności nie spowodował „umyślnie lub w skutek rażącego niedbalstwa „ w rozpoczęciu na nowo z czystą kartką, natomiast w niniejszej sprawie można z całą stanowczością stwierdzić, iż dłużnik M. W. spowodował umyślnie stan swoich istniejących zobowiązań.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 491¹⁰ ust. 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r. (tekst jednolity Dz.U. z 2015r., poz. 233 ze zm.) w zw. z art. 449 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2015 r., poz. 978).

Uczestnik wniósł zażalenie na powyższe orzeczenie. Wniósł o powtórne rozpatrzenie wniosku o upadłość konsumencką.

Podał, iż w dniu złożenia wniosku był przekonany, iż wszystkie jego czynności są zgodne z przepisami prawa. Opisał swoją sytuację życiową. Ponadto dodał, iż w sprawach wyroków karnych, na podstawie których został skazany, stara się naprawić w miarę możliwości zasądzone mu grzywny. Podał, iż z pięciu wyroków karnych uregulował cztery. Ponadto dodał, iż nie podał we wniosku o ogłoszenie upadłości, iż prowadził działalność gospodarczą, gdyż w chwili składania wniosku takiej działalności już nie prowadził, a ponadto miał pełne zaufanie do adwokata prowadzącego jego sprawę. Wskazał, iż ujawnił między innymi długi wynikające z niektórych wyroków karnych, a uważał, iż nie ma znaczenie

pochodzenie jego długów. Wniósł o uwzględnienie jego pozytywnego działania na rzecz społeczeństwa polskiego i, że zasłużył z tego powodu na „względy słuszności” i „względy humanitarne”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika nie zasługiwało na uwzględnienie.

Analiza materiału dowodowego w kontekście twierdzeń wnioskodawcy oraz analiza orzeczenia Sądu Rejonowego pozwala stwierdzić, iż zarówno ustalenia stanu faktycznego, jak i ocena prawna, dokonana przez Sąd I instancji była prawidłowa, tym samym niecelowe jest jej powtarzanie.

Na wstępie należy zaznaczyć, jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, do niniejszej sprawy znajdują zastosowanie przepisy obowiązujące przez 1 stycznia 2016 roku, gdyż wniosek o ogłoszenie upadłości wypłynął w dniu 9 grudnia 2015 roku. Zgodnie zaś z art. 449 Prawa restrukturyzacyjnego z dnia 15 maja 2015 roku w sprawach, w których przed dniem wejścia w życie ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości, stosuje się przepisy dotychczasowe

Zgodnie z art. 491¹⁰ ust. 3 Prawa upadłościowego (dalej: p.u.) sąd umarza postępowanie upadłościowe w przypadku, gdy podstawa do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości ujawni się po ogłoszeniu upadłości. Z kolei przepis art. 491⁴ ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe w brzmieniu sprzed dnia 1 stycznia 2016 r. stanowi, iż sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli dłużnik doprowadził do swojej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Ponadto na podstawie art. 491⁴ ust. 2 pkt 3 p.u. Sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli w okresie dziesięciu lat przed dniem zgłoszenia wniosku dłużnik, mając taki obowiązek, wbrew przepisom ustawy nie zgłosił w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości. Natomiast z treści art. 491⁴ ust. 4 p.u. wynika, iż Sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli dane podane przez dłużnika we wniosku są niezgodne z prawdą lub niepełne, chyba że niezgodność lub niepełność nie są istotne lub przeprowadzenie postępowania jest uzasadnione względami słuszności lub względami humanitarnymi.

Jak wynika, z powyższego umorzenie postępowania winno nastąpić w przypadku gdy wprawdzie Sąd rozpoznając wniosek o ogłoszenie upadłości nie znalazł podstaw dla zastosowania art. 491⁴ p.u. tj. nie stwierdził, przesłanek tam wymienionych, a w konsekwencji ogłosił upadłość dłużnika, jednak okoliczności stanowiące przesłankę z art. 491⁴ p.u. zostały ujawnione po ogłoszeniu upadłości.

Słusznie wskazał Sąd Rejonowy w zaskarżonym orzeczeniu, iż dowody pozyskane w toku postępowania z wniosku o umorzenie postępowania upadłościowego ujawniły nowe okoliczności stanowiące podstawę wymienioną w art. 491⁴ p.u. tj. stanowiącą podstawę oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Prawidłowo Sąd pierwszej instancji dokonał analizy w zakresie porównania danych, którymi dysponował ogłaszający upadłość, a stanowiące podstawę dla ogłoszenia upadłości - z danymi które podał syndyk w toku postępowania upadłościowego, zweryfikowane następnie danymi z Krajowego Rejestru Sądowego i wyjaśnieniami samego wnioskodawcy. Wskazać należy, iż bezspornie z akt postępowania wynika, iż dłużnik M. W. we wniosku o ogłoszenie upadłości nie podał, iż przeciwko niemu zapadły prawomocne wyroki karne, a nadto nie wskazał, iż wcześniej prowadził działalność gospodarczą i już wówczas zaistniały podstawy do ogłoszenia upadłości.

Zdaniem Sądu Okręgowego wyjaśnienia dłużnika w zakresie braku ujawnienia wyżej wymienionych okoliczności nie mogą być podstawą do zmiany prawidłowego orzeczenia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 16 maja 2017 roku. Nie zamieszczenie omawianych informacji we wniosku o ogłoszenie upadłości przez dłużnika czy też jego pełnomocnika, który występuje w jego imieniu i na jego rzecz stanowi istotne naruszenie obowiązków wskazywania we wniosku o ogłoszenie upadłości wszystkich danych dotyczących majątku dłużnika czy też jego wierzycieli, a także okoliczności czy były już wcześniej podstawy do ogłoszenia upadłości.

Jak wskazał w treści swojego uzasadnienia Sąd I instancji, a co Sąd Odwoławczy w całości podziela podstawowa negatywna przesłanka ogłoszenia upadłości konsumenta została zawarta w art. 491⁴ ust. 1 p.u., zgodnie z którą Sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli dłużnik doprowadził do swojej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż prawomocne wyroki karne, o których nie poinformował we wniosku dłużnik M. W., w tym w szczególności zasądzone na ich podstawie należności (grzywny, naprawienie szkody na rzecz pokrzywdzonego) stanowią bez wątpienia podstawę do przyjęcia, iż upadły doprowadził do swojej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Tym bardziej, iż przestępstwa za, które został prawomocnie skazany M. W. są przestępstwami umyślnymi.

Słusznie również Sąd Rejonowy wskazał, iż także okoliczność, że dłużnik prowadził działalność gospodarczą m. in. w okresie od 1 grudnia 2012 roku do 31 grudnia 2014 roku i z tego tytułu powstało zadłużenie i w związku z tym już wówczas istniały przesłanki do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości jest podstawą do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Skarżący w swoim zażaleniu nie powołał żadnych okoliczności, które by uzasadniały zmianę zaskarżonego orzeczenia lub konieczność jego uchylecia celem ponownej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Nie było podstaw do odwołania się do klauzul generalnych stanowiących pozytywne przesłanki ogłoszenia upadłości (względy słuszności lub względy humanitarne art. 491⁴). Niewątpliwie klauzule powyższe mogą być powoływane przy umarzaniu postępowania w drodze absolutnych wyjątków. W przedmiotowej sprawie, jak zasadnie wskazał Sąd Rejonowy takie wyjątki nie zaistniały. Należy podzielić stwierdzenie Sądu pierwszej instancji, iż sprzeczne z zasadami współżycia społecznego byłoby orzekanie wobec osób, które umyślnie i przez wiele lat popełniały czyny karalne, upadłości konsumenckiej, którym zasadniczym celem jest oddłużenie takiej osoby.

Mając na uwadze niniejszy stan faktyczny, zdaniem Sądu Okręgowego dłużnikowi można przypisać winę umyślną polegającą na opisanym powyżej zachowaniu, które doprowadziło do istotnego zwiększenia stopnia jego niewypłacalności.

Wobec braku podstaw do podważenia prawidłowości wydanego przez Sąd Rejonowy orzeczenia, na podstawie na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oraz art. 35 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe wskazane zażalenie podlegało oddaleniu.

Elżbieta Kala Wojciech Wołoszyk Sylwia Roszak